

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Cob/52/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113237841
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Krišková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1113237841.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubici Kriškovej a sudcov JUDr. Oľgy Bahníkovej a JUDr. Ľubici Břouškovéj v právnej veci žalobcu: JUDr. Ján Miadok - KODAYM, Kalinčiakova 2, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 17 961 831, právne zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Vačkom, Vazovova 9b, 811 07 Bratislava, proti žalovanému v 1. rade: Prochádzka & Partners, spol. s r.o., Búdkova 4, 81104 Bratislava, IČO: 36 854 948, právne zastúpenému advokátskou kanceláriou: Bardáč s.r.o., Lovinkého 22, 811 04 Bratislava a žalovanému v 2. rade: Wüstenrot poisťovňa, a.s., Karadžičova 17, 825 02 Bratislava, IČO: 31 383 408, o návrhu na vydanie medzitýmneho rozsudku, že nárok na náhradu škody je daný, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 25Cb/205/2013-148 zo dňa 23.10.2015, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 25Cb/205/2013-148 zo dňa 23.10.2015 vo výroku, ktorým súd žalobu v celom rozsahu zamietol a súvisiacom výroku, ktorým žalovanému v 2. rade nepriznal právo na náhradu trov konania, p o t v r d z u j e .

Výrok o trovách konania, ktorým súd uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému v 1. rade trovy právneho zastúpenia vo výške 255,24 eur mení tak, že žalovanému v 1. rade priznáva právo na náhradu trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu.

Žalovanému v 1. rade priznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Žalovanému v 2. rade právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu voči žalovanému v 1.a v 2. rade v celom rozsahu a uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému v 1. rade trovy právneho zastúpenia vo výške 255,24 eur. Žalovanému v 2.rade právo na náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že navrhovateľ sa svojím návrhom doručeným súdu dňa 5.11.2013 domáhal vydania medzirosudku, že nárok navrhovateľa na náhradu škody prostredníctvom vedľajšieho účastníka (odporcu v 2. rade) je daný. Ako dôvod uviedol, že odporca v 1. rade dňa 1.8.2008 prevzal na základe písomného splnomocnenia, za podmienok uvedených v Mandátnej zmluve zo dňa 15.8.2008 právne zastupovanie navrhovateľa vo veci náhrady škody voči štátu - Slovenskej republike, ktorá bola v konaní zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, v tom čase vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 16C/15/2007. Prvostupňový súd žalobu navrhovateľa na náhradu škody zamietol. Žalobu o náhradu škody voči štátu navrhovateľ podal v záujme ochrany svojich práv a slobôd chránených Ústavou SR a Európskym dohovorom na ochranu ľudských práv a slobôd, po tom, čo mu ochranu jeho práv neposkytol, resp. odmietol poskytnúť

konkurzný súd v konaní vedenom na Krajskom súde Banská Bystrica (ďalej len "KS BB") pod sp. zn.39-24K169/02. Konkurzný súd totiž ako vyplýva z Uznesenia NS SR sp. zn. Obo 301/2004 zo dňa 25. 11. 2014 a z Výsledkov vykonanej kontroly Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky sp. zn. 10568/2006-52SKP zo dňa 04.10. 2006, nekonal riadne a včas a rozhodol v rozpore s platnou právnou úpravou v SR, keď podaný Návrh navrhovateľa zo dňa 12. 06. 2002 na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka zamietol a konanie zastavil. Odporca v 1. rade prevzal zastupovanie navrhovateľa vo veci náhrady škody z dôvodu, že po vykonanej právnej analýze súdnych podkladov dospel k záveru, že nárok navrhovateľa na náhradu škody bol od počiatku nesporný a spôsobenú škodu je štát v zmysle vtedy platného zákona o zodpovednosti štátu za škodu, povinný bezpodmienečne navrhovateľovi nahradiť.

3. Navrhovateľ s prihladnutím na rozhodnutie Ústavného súdu sp.zn. I US 424/2011-30 a rozhodnutie ESLP č. ECHR-LSVII1100R(CD) poukázal na právne pochybenie odporcu v 1. rade, ktorý v konaní o náhradu škody zvolil nesprávny postup, vykonal nesprávne podanie. Odporca v 1. rade tak v konaní o náhradu škody, ktoré bolo vedené na Krajskom súde Nitra pod sp. zn. 9Co 287/2010 navrhovateľovi spôsobil škodu tým, že nevyužil právne prostriedky, ktoré boli podľa vysloveného právneho názoru Ústavného súdu SR a ESLP v Štrasburgu nutné a nevyhnutné na dosiahnutie účelu konania o náhradu škody, tzn. na riadne, včasné a efektívne zabezpečenie práv navrhovateľa v tomto konaní. V dôsledku uvedeného márne uplynuli lehoty na využitie mimoriadnych opravných prostriedkov - dovolania, resp. na podanie mimoriadneho dovolania. V dôsledku uplynutia lehôt došlo k zmareniu možnosti navrhovateľa dosiahnuť náhradu škody. Navrhovateľ ako veriteľ, v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym postupom advokáta definitívne stratil reálnu možnosť na skutočné vymoženie svojho práva (Ro NS ČR z 11. 03. 2009 sp. zn. 25 Odo 948/2007). Výška požadovanej náhrady škody od odporcu v 1. rade je tak totožná s výškou pohľadávky, ktorú si navrhovateľ podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Obo 301/2004 ako veriteľ voči dlžníkovi uplatnil v konkurznom konaní riadne a včas a ktorú si uplatnil v škodovom konaní voči SR - 743 776 Eur (22 407 000 Sk). Po doručení rozhodnutia ESLP sa navrhovateľ osobne stretol s odporcom za účelom zmierovacieho konania, pričom na stretnutí bolo dohodnuté, že odporca v 1. rade doručí navrhovateľovi Poistnú zmluvu a Všeobecné poistné podmienky, na základe ktorých si navrhovateľ voči odporcovi v 1. rade uplatní náhradu spôsobenej škody v súvislosti s výkonom advokácie v súlade s § 26 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii (ďalej len „zákon o advokácii“). Po doručení podkladov si navrhovateľ dňa 13.9.2012 písomnou výzvou na mimosúdne vyrovnanie uplatnil voči odporcovi v 1. rade náhradu škody titulom zodpovednosti advokáta za spôsobenú škodu. Odporca v 1. rade v písomnom stanovisku spôsobenú škodu ako poistnú udalosť neuznal, nakoľko mal za to, že právne služby poskytol s maximálnou odbornou starostlivosťou a pri ich poskytovaní sa nedopustil porušenia žiadnej právnej povinnosti.

4. Súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 152 O.s.p., z ktorého vyplýva, že rozsudkom sa má rozhodnúť o celej prejednávanej veci (o celom predmete konania), alebo ak je to účelné možno rozsudkom rozhodnúť najskôr len o časti prejednávacej veci/o časti predmetu konania, alebo len o základe predmetu konania. To znamená, že v prvom prípade musí súd zistiť čo je vlastne predmetom prejednávanej veci, t.j. predmetom konania, aby vedel v akom rozsahu vykonať jednak dokazovanie a jednak v akom rozsahu a o akom predmete rozhodnúť. V tomto prípade, ako vyplynulo z návrhu na začatie konania, ako i výsluchu navrhovateľa na pojednávaní, je predmetom celého konania - celej prejednávanej veci len skutočnosť či je základ nároku navrhovateľa na náhradu škody daný. Z uvedeného je zrejmé, že súd s poukazom na § 152 ods. 2 OSP je v tomto konaní oprávnený a povinný rozhodnúť konečným, celkovým rozsudkom o celom predmete, ktorý v tomto konaní predstavuje iba určenie, či tu základ/ nárok navrhovateľa na náhradu škody daný je/ alebo nie. Iný výrok rozhodnutia neprichádza do úvahy s poukazom na § 153 ods. 2 OSP, kedy je súd viazaný návrhom navrhovateľa, ktorý vymedzuje predmet konania po skutkovej a právnej stránke a nemôže prisúdiť viac, než čoho sa navrhovateľ domáha. Z takto vymedzeného predmetu konania je zrejmé, že ide o určovací žalobu v zmysle § 80 písm. c) OSP, nakoľko navrhovateľ sa iného ako určenia svojho práva nedomáha - napr. zaplata náhrady škody ako plnenia. V takto vymedzenej veci je možné si ako predbežnú otázku určiť len či je daný naliehavý právny záujem na takomto určení alebo nie. Keďže medzitýmny rozsudok predstavuje rozhodnutie o základe uplatneného nároku, to znamená rozhodnutie o jeho necelej časti, ktorá bude podkladom pre ostanú zvyšnú časť nároku - predmetu konania, v prípade určenia či tu určité právo navrhovateľa je alebo nie a ktoré predstavuje celý predmet konania, nemožno rozhodnúť čiastočným rozsudkom/rozsudkom o základe, pretože takéto rozhodnutie by v tom istom prebiehajúcom konaní už nebolo postavené do žiadneho protikladu, t.j. ku žiadnemu inému predmetu konania. V tomto prípade ide o nedeliteľnosť uplatneného nároku, kedy nemožno rozhodnúť viacerými rozsudkami, t.j.

medzitýmny rozsudkom a konečným rozsudkom, ale len rozsudkom konečným. Opačná situácia by nastala v prípade, keby sa navrhovateľ domáhal i zaplata náhrady škody, kedy by základ predmetu konania (určenie že nárok na náhradu škody je daný) bol postavený do protikladu proti výške predmetu konania (výške plnenia/ náhrady škody). Deliteľnosť predmetu pri vydaní medzitýmneho rozsudku vyplýva z logicky nadväzujúcej druhej vety § 152 ods. 2 OSP, kedy v prvej vete je upravené rozhodnutie o celej veci (vyčerpanie celej veci) a v druhej vete je vyjadrená výnimka z tohto pravidla, keď sa v celej prejednávanej veci nerozhodne (nevyčerpá sa celá), ale sa rozhodne len o jej časti alebo základe.

5. S poukazom na vymedzený predmet konania, súd v konaní skúmal primárne splnenie podmienky uvedenej v § 80 písm. c) OSP, t.j. existenciu naliehavého právneho záujmu na určení či tu právny vzťah medzi navrhovateľom a odporcom zo zodpovednosti za škodu je, resp. či právo navrhovateľa voči odporcovi v. 1 rade titulom náhrady škody existuje, aby sa následne mohol zaoberať vecou samou / určením existencie práva navrhovateľa/. Existencia naliehavého právneho záujmu je totiž nevyhnutným predpokladom úspešnosti určovacej žaloby.

6. Navrhovateľ naliehavosť právneho záujmu na určení svojho práva odôvodňoval tým, že pokiaľ by súd nerozhodol o danosti nároku, nemohol by si v ďalšom konaní uplatňovať nárok na zaplata škody. Taktiež ide o zložitú skutkovú a právnu otázku, kedy výšky uplatňovanej pohľadávky sú rozdielne, preto je nutné, aby sa súd s touto skutočnosťou vysporiadal. Kauxálny nexus videl i v skutočnosti, že došlo k zmareniu jeho možnosti uplatniť si škodu, ktorá mu vznikla. Navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že v predchádzajúcich konaniach už zaplatil neúmerne vysoké množstvo poplatkov, preto v súlade s § 152 odsek 2 O.s.p využil možnosť podať tzv. lacnejšiu žalobu, pretože nárok navrhovateľa na náhradu škody je daný.

7. S poukazom na uvedené sa súd prvej inštancie uviedol, že určovacia žaloba má v prvom rade preventívny charakter a bude opodstatnená najmä v prípadoch, keď k porušeniu práva ešte nedošlo. Len čo je porušenie subjektívneho práva dokonané (keď dôjde k porušeniu povinnosti, vzniku škody), možno žalovať priamo na plnenie, t.j. na reparáciu škodlivých právnych následkov (na zaplata náhrady škody) zo strany odporcu. Existencia tohto iného dostupného prostriedku ochrany práva vylučuje, aby bol súčasne daný naliehavý právny záujem na deklarovaní, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je. Nie je pravdivé tvrdenie navrhovateľa, že v prípade keby súd v tomto konaní nerozhodol, nemohol by si v ďalšom konaní uplatňovať nárok na zaplata škody, nakoľko práve v konaní o zaplata škody, by si súd povinne a predbežne, ako prejudiciálnu otázku vyriešil, či je nárok navrhovateľa zo zodpovednosti za škodu daný alebo nie. Taktiež skutková a právna zložitnosť sporu, nemá vplyv na naliehavosť určenia, resp. nie je jednou z jej podmienok. Skutočnosť že výška pohľadávky sa postupne menila taktiež nemá vplyv na naliehavosť, ale je predpokladom pre vykonanie dokazovania vo veci žaloby na plnenie, kedy by súd jej výšku ustálil (samozrejme za predpokladu danosti práva navrhovateľa). Skutočnosť, že došlo k zmareniu práv navrhovateľa, resp. či došlo a kto za ňu zodpovedá, je skutkovým tvrdením preukazujúcim samotnú dôvodnosť danosti práva navrhovateľa, ale nie tvrdením preukazujúcim naliehavosť. Je potrebné rozlišovať medzi naliehavým právnym záujmom a dôvodnosťou návrhu. Všetky ostané skutočnosti uvedené v konaní navrhovateľom sú dôvodmi preukazujúcimi opodstatnenosť/dôvodnosť nároku vo veci samej (určenia že právo zo zodpovednosť za škodu je dané) a nie dôvodmi preukazujúcimi naliehavosť na určení tohto práva.

8. Nakoľko súd nemal v konaní vykonaným dokazovaním za preukázaný naliehavý právny záujem na určení práva navrhovateľa, je vylúčené, aby sa zároveň zaoberal vecou samou - t.j. či boli splnené predpoklady pre vznik nároku na náhradu škody. V tomto smere súd ani nevykonával ďalšie dokazovanie, nakoľko naliehavý právny záujem musí vyplynúť či už zo žaloby alebo výsluchu navrhovateľa - ktorý je nositeľom jednak dôkaznej povinnosti, a jednak povinnosti tvrdenia.

9. Súd prvej inštancie v závere poukázal na to, že sám navrhovateľ uviedol, že táto žaloba mala predstavovať lacnejšiu verziu uplatnenia jeho práva, z čoho možno vyvodiť záver, že ide o snahu vyhnúť sa zaplata súdneho poplatku za žalobu na plnenie.

10. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v zmysle ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Trovy konania odporcu v 1. rade pozostávajú z trov právneho zastúpenia vo výške 255,24 € za nasledujúce úkony právnej služby:

- 1./ prevzatie a príprava zastúpenia na základe plnej moci zo dňa 5.3.2014 v zmysle § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. (ďalej len „Vyhláška“) v znení účinnom od 1.7.2013 vo výške 61,85 € podľa § 11 ods. 1 Vyhlášky,
- 2./ písomné vyjadrenie odporcu v 1. rade k návrhu na začatie konania zo dňa 10.10.2014 v zmysle § 13a ods. 1 písm. c) Vyhlášky v znení účinnom od 1.7.2013 vo výške 61,85 €,
- 3./ účasť na pojednávaní dňa 23.10.2015 podľa § 13a písm. d) Vyhlášky účinnej od 1.7.2013 vo výške 64,53 €,
- 4./ 2 x režijný paušál za rok 2014 vo výške á 8,04 €,
- 5./ 1 x režijný paušál za rok 2015 vo výške 8,39 €, v zmysle § 16 ods. 3 Vyhlášky.
- 6./ DPH vo výške 20% v zmysle § 18 ods. 3 Vyhlášky: 42,54 €.

11. Právny zástupca odporcu v 1. rade vo vyčíslení trov uviedol, že v zmysle § 10 ods. 2 Vyhlášky treba za tarifnú hodnotu veci považovať cenu práva, ktorého sa v danom prípade právna služba týkala a tou je hodnota pohľadávky na náhradu škody (743.776 €), o základe ktorej sa navrhovateľ domáhal vydania medzitimného rozsudku. To zodpovedá hodnote úkonu právnej služby 1.913,89 €.

12. Súd prvej inštancie po preskúmaní vyúčtovania právneho zástupcu odporcu v 1. rade dospel k záveru, že tomuto nie je možné vyhovieť v celom/uplatnenom rozsahu z dôvodu, že predmetom meritórneho konania je návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal vydania medzitimného rozhodnutia, že nárok na náhradu škody je daný. Predmetom konania nie je peňažné plnenie, ani určenie vlastníckeho práva k pohľadávke, ani sa týmto konaním nevedie spor o vydanie záväzku/pohľadávky navrhovateľa, ako to má na zreteli ustanovenie § 10 ods. 2 Vyhlášky. Predmetom konania je určenie existencie práva, kedy sa neurčuje jeho hodnota, pretože nejde o žalobu na plnenie. Preto nemožno z ceny prípadne uplatňovanej pohľadávky v inom konaní pri určení hodnoty sporu vychádzať. Súd je toho názoru, že v predmetnom prípade je potrebné vychádzať iba zo základu nároku, ktorým je vydanie rozhodnutia o určení existencie práva, nakoľko spor nie je v predmete plnenia oceneného práva, ale v základe, kedy nemožno určiť jeho hodnotu. S poukazom na uvedené je v zmysle § 11 ods. 1 Vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch, alebo ak ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami. Keďže odporcovi v 2. rade žiadne trovy v konaní nevznikli, súd mu právo na ich náhradu nepriznal.

13. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu, že napadnutý rozsudok je nesprávny a nezákonný, nakoľko bol vydaný na úplne nesprávnom skutkovom a právnom základe, ktorý navrhovateľ podrobne popísal a odôvodnil v podanej žalobe a vo svojom prednese, ktorý ale súd pri vydaní rozsudku nebral v úvahu.

14. Mal za to, že prvostupňový súd svojím postupom pred otvorením pojednávania, ale najmä po otvorení pojednávania porušil obvyklé zásady a princípy, ktoré je nutné dodržiavať pred otvorením pojednávania, po otvorení a v priebehu pojednávania, čím vyvolal veľmi vážne pochybnosti o svojej nezaujatosti a nestrannosti.

15. Uviedol, že na vydanie medzitimného rozsudku boli splnené všetky zákonom požadované a stanovené podmienky a to tak z hľadiska účelnosti ako aj z hľadiska hospodárnosti súdneho konania. Navrhovateľ súdu podrobne a detailne uviedol všetky dôvody, pre ktoré je potrebné, aby súd vo veci najskôr rozhodol čiastočným rozsudkom, tzn. aby súd vydal medzitimný rozsudok, ktorým by konečne po uplynutí dlhej doby od zahájenia týchto sporov, súd rozhodol najskôr o základe prejednávanej veci a až následne o výške spôsobenej škody tak ako to vyplýva z príslušných ustanovení zákona, tak ako to vyplýva z platnej judikatúry.

16. Podľa názoru navrhovateľa neexistovali a ani v súčasnej dobe neexistujú žiadne prekážky v tom, aby súd vydal medzitimný rozsudok, ktorým najskôr rozhodne o základe veci a následne o výške náhrady škody. Rovnako nesprávny, nepravdivý a nezákonný je aj záver súdu, že súd s poukazom na ustanovenie § 152 ods. 2 O.s.p. je v tomto konaní oprávnený a povinný rozhodnúť konečným celkovým rozsudkom o celom predmete, ktorý v tomto konaní predstavuje iba určenie či tu základ/nárok navrhovateľa na náhradu škody je daný alebo nie. Takto vymedzený predmet konania súdom prvého stupňa je nesprávny a nezákonný, nakoľko nemá oporu v podanej žalobe, nemá oporu v petite podanej

žalobe a nemá ani oporu v doposiaľ zistených skutkových a právnych okolnostiach tohto súdneho sporu a súdnych sporov, ktoré mu predchádzali.

17. Žalobca uviedol, že predmetom tohto súdneho konania nie je určovacia žaloba podľa ust. § 80 písm. c) O.s.p., tak ako to uvádza súd na str. 11 ods. 4 riadok 15 napadnutého rozsudku. Predmetom tohto súdneho konania je žaloba o náhradu škody.

18. Navrhovateľ zastáva ten právny názor, že aj v prípade, ak by bol pravdivý právny záver súdu, ktorý spočíva v tom, že predmetom tohto súdneho sporu je určovacia žaloba, na základe ktorej má súd rozhodnúť konečným rozsudkom o základe nároku, na čo podľa vysloveného názoru súdu prvého stupňa nebol zo strany navrhovateľa daný a preukázaný naliehavý právny záujem, je napadnutý rozsudok aj z tohto pohľadu nezákonný. Podľa právneho názoru navrhovateľa súd mal vyhovieť podanej žalobe aj na základe vyššie uvedeného nesprávneho právneho záveru, ku ktorému súd dospel, nakoľko to vyplýva z judikatúry, ktorú na podporu svojho stanoviska dáva navrhovateľ odvolaciemu súdu v ďalšej časti do pozornosti.

19. Poukázal na judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 50bdo 5/2011 „Medzitýmny rozsudok predstavuje rozsudok o základe uplatneného nároku. Základ uplatneného nároku definuje iba teória a judikatúra. Základom predmetu konania budú všetky okolnosti determinujúce výšku predmetu konania, teda všetky tie skutkové a právne otázky, od ktorých posúdenia závisí výška uplatneného nároku. Na základe prejednávanej veci, o ktorom môže súd rozhodnúť medzitýmnym rozsudkom, treba spravidla považovať všetky sporné otázky vyplývajúce z uplatňovaného nároku, ktoré musí posúdiť, ak má súd o veci rozhodnúť s výnimkou výšky nároku.

20. Podľa žalobcu z podanej žaloby je zrejmé a jednoznačné, že navrhovateľ využil svoje dispozičné právo, keď s ohľadom na doterajšie skutkové a právne okolnosti považoval za hospodárne a účelné podať žalobu na náhradu škody s tým, že najskôr žiadal, aby súd vydal medzitýmny rozsudok, ktorým navrhovateľ žiadal rozhodnúť o základe veci a následne by navrhovateľ žiadal o určenie výšky uplatnenej náhrady škody.

21. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že vydá medzitýmny rozsudok, ktorým rozhodne najskôr o základe prejednávanej veci a ktorý bude znieť nasledovne: Nárok na náhradu škody je daný.

22. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania podal odvolanie žalovaný v 1. rade. Uviedol, že vytyka napadnutému rozsudku v zásade dve skutočnosti, z hľadiska ktorých vec nesprávne právne posúdil a súčasne nesprávne vyhodnotil skutkové okolnosti týkajúce sa správneho určenia výšky náhrady trov právneho zastúpenia.

23. Prvou je, že okresný súd pri výpočte náhrady trov konania nezohľadnil, že účasť na meritórnom pojednávaní dňa 23. Októbra 2015 trvala až 2 h 50 min, čiže išlo o dve začaté dvojhodiny.

24. Druhou je, že podľa názoru žalovaného v 1. rade mal okresný súd v prípade určenia výšky tarifnej hodnoty vychádzať z tarifnej hodnoty, ktorou je v danom prípade suma 743 776 eur (pôvodne 22 407 000,- Sk), čo predstavuje hodnotu práva, ktorého určenia základu sa žalobca v konaní domáhal. V danom prípade je možné hodnotu práva, t. i. uplatňovaného nároku, určiť v peniazoch a to dokonca aj bez nepomerných ťažkostí a to priamo vyjadrením žalobcu, ktorý daný nárok hodnotil sumou 743 776,- eur. Ustanovenie § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. preto uplatniť nemožno.

25. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok vo výroku o trovách konania tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému v 1. rade náhradu trov právneho zastúpenia v sume 9216,04 eur a nahradil mu trovy odvolacieho konania.

26. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný v 1. rade písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 18.2.2016. Uviedol, že považuje napadnutý rozsudok v časti výroku vo veci samej za vecne správny.

27. Podľa žalovaného v 1. rade na požadovanom určení nie je daný naliehavý právny záujem, pretože žalobca, pokiaľ sa domnieva, že má voči žalovanému v 1. rade pohľadávku titulom náhrady škody, môže a má sa domáhať priamo jej zaplatenia.

28. Ďalej poukázal na absenciu hmotnoprávnych podmienok vzniku nároku na náhradu škody. Zodpovednosť za škodu podľa Obchodného zákonníka je objektívnou zodpovednosťou. V prípade ktorej sa pre vznik škody nevyžaduje zavinenie. Predpokladom pre vznik zodpovednosti je porušenie povinnosti zo záväzku (alebo inej právnej povinnosti stanovenej v Obchodnom zákonníku), vznik škody a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinnosti. Existenciu týchto predpokladov musí preukázať poškodený. V danom prípade nie je splnený ani jeden z uvedených predpokladov.

29. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný v 2. rade písomným podaním doručeným súdu dňa 10.5.2016. Uviedol, že vzhľadom na absenciu zákonom daného priameho nároku poškodeného voči poisťovni v danom prípade, nie je v predmetnom konaní daná pasívna legitímácia odporcu v 2. rade. Stotožnil sa s názorom súdu v otázke absencie naliehavého právneho záujmu. Využitie medzitýmneho rozhodnutia súdom implicitne predpokladá, že žaloba obsahuje aj určenie výšky. Otázka žalobného petitu je plne v dispozícii navrhovateľa, pričom zásadne platí, že naliehavý právny záujem nie je daný, ak je možné uplatniť právo na plnenie.

30. K vyjadreniu žalovaného v 2. rade sa písomne vyjadril žalobca. Uviedol, že vyjadrenie žalovaného sa vôbec nezaobera obsahom a dôvodmi podaného odvolania a svedčí o skutočnosti, že žalovaný 2/ v rámci procesnej obrany vo svojom vyjadrení neuvádza súdu žiadne skutkové tvrdenia, v ničom nepopiera skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v jeho odvolaní a súdu nepredkladá žiadne návrhy na vykonanie dôkazov. S ohľadom na skutočnosť, že nie je zrejmé kedy a v akom rozsahu žalovaný 1/ poisťovni ako žalovanému 2/ doručil požadované písomné dôkazy a tiež vzhľadom k tomu, že nie je zrejmé kedy a ako poisťovňa ukončila šetrenie poistnej udalosti, ktorú poistený nahlásil dňa 22. 06. 2012, ale najmä s ohľadom na skutočnosť, že poisťovňa škodu spôsobenú žalovaným 1/ žalobcovi doposiaľ nenahradila, žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že vydá medzitýmny rozsudok.

31. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP) prejednal vec podľa § 380 ods. 1 bez nariadenia pojednávania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s ust. § 219 ods. 3 CSP oznámený na úradnej tabuli Krajského súdu v Bratislave dňa 9.11.2016. Po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie a s dôvodmi odvolania žalobcu odvolací súd dospel k záveru, že odvolaniu proti rozsudku nie je možné vyhovieť.

32. Podľa ust. § 470 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany. Na lehoty, ktoré dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona neuplynuli, sa použijú ustanovenia tohto zákona; ak však zákon doteraz ustanovoval lehotu dlhšiu, uplynie lehota až v tomto neskoršom čase. Konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo.

33. Podľa § 387 ods. 2 a 3 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie.

34. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, keďže súd správne zistil skutkový stav, vyvodil z neho správne právne závery a vysporiadal sa zo všetkými podstatnými vyjadreniami strán.

35. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru, že predmetom súdneho konania je určovacia žaloba a nie žaloba o náhradu škody, ako tvrdí žalobca. Podľa žalobcu je zo žaloby zrejmé, že využil svoje dispozičné právo, keď s ohľadom na doterajšie skutkové a právne okolnosti považoval za hospodárne a účelné podať žalobu na náhradu škody s tým, že najskôr žiadal, aby súd vydal medzitimný rozsudok, ktorým žalobca žiadal rozhodnúť o základe veci a následne by žalobca žiadal o určenie výšky uplatnenej náhrady škody.

36. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd rozhoduje o odvolaní za účinnosti Civilného sporového poriadku, musí aplikovať ustanovenia tohto predpisu s výnimkou ustanovení uvedených v § 470 CSP.

37. Z ustanovenia § 137 CSP vyplýva, že toto ustanovenie zakotvuje pozitívnoprávne členenie súkromnoprávných žalôb. Žalobou okrem iného možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o splnení povinnosti a určení či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý záujem. Hlavným rozlišovacím kritériom pri pozitívnoprávnom členení žalôb je pritom žalobný návrh. Pri žalobe na plnenie znie žalobný návrh na zaplatenie určitej peňažnej sumy alebo splnenie inej ako peňažnej povinnosti. Pri určovacej žalobe znie žalobný návrh na určenie, či tu právo je alebo či tu právo nie je, pričom žalobca musí preukázať naliehavý právny záujem. Žalobca v zásade nemá naliehavý právny záujem na určení či tu právo je alebo nie je, ak už k porušeniu práva došlo. Ochrana už porušeného práva možno dosiahnuť žalobou na plnenie.

38. Z ustanovenia § 212 CSP vyplýva, že súd rozhoduje o celej prejednáwanej veci a ak je to účelné, môže rozhodnúť o jej základe. Podľa § 214 ods. 2 CSP súd môže na návrh strany medzitimným rozsudkom rozhodnúť, či tu je, alebo nie je právo, od ktorého celkom alebo sčasti závisí rozhodnutie vo veci samej. V tomto prípade ide o situácie, keď je uplatnená žaloba na plnenie a v rámci tohto konania vyvstane otázka, či existuje právo, od ktorého žalobca odvodzuje povinnosť splnenia od žalovaného. Toto určenie teda pôsobí prejudiciálne vo vzťahu k uplatnenému nároku - splnenie povinnosti.

39. Keďže žalobca vymedzil svoj žalobný návrh tak, že sa domáha vydania rozhodnutia: „Základ nároku žalobcu na náhradu škody je daný“, bez žalobného petitu na splnenie peňažnej povinnosti, nie je možné s poukazom na odseky 22. a 23 tohto rozhodnutia považovať takúto žalobu za žalobu na splnenie povinnosti (náhrady škody), ale ako správne uviedol súd prvej inštancie, je potrebné ju posudzovať za žalobu určovaciú.

40. Z citovaných ustanovení zákona vyplýva, že žaloba o náhrady škody je žalobou o splnenie povinnosti, jej žalobný návrh musí byť vymedzený peňažnou sumou a v rámci tohto konania je možné medzitimným rozsudkom rozhodnúť o základe, či existuje právo na náhradu škody a po vyriešení tejto otázky pokračovať v konaní, t.j. o výške škody. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na judikatúru, podľa ktorej súd rozhoduje medzitimným rozsudkom o základe veci, čím sa rozumie posúdenie všetkých otázok, ktoré vyplývajú z uplatneného nároku, s výnimkou okolností, ktoré sa týkajú výšky nároku. Z citovanej judikatúry vyplýva, že ide o otázku, ktorá vyvstane v rámci konania o celom prejednávanom spore t.j. o uplatnenom nároku. Podmienkou je teda žaloba o splnenie konkrétnej povinnosti.

41. Za podstatné odvolací súd považuje, že posúdenie o akú žalobu ide, nevyplýva z návrhu žalobcu, ktorý nazval ako návrh na vydanie medzitimného rozsudku, ale zo žalobného petitu. Ak bolo v úmysle žalobcu podať žalobu o náhradu škody, bol povinný uviesť výšku škody, ktorej zaplatenia sa domáha a v rámci konania podať návrh, aby sa medzitimným rozsudkom rozhodlo o základe.

42. Ak žalobca formuloval svoj žalobný návrh ako určenie, že základ nároku je daný, ide o určovaciú žalobu, či tu právo (nárok na náhradu škody) je. Súd prvej inštancie pritom dospel k správnej závere, že v tomto prípade nebol preukázaný naliehavý právny záujem, čo vyplýva aj z judikatúry citovanej samotným žalobcom.

43. Odvolací súd sa nestotožňuje ani s námietkou žalobcu, že napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený, v dôsledku čoho je nepreskúmateľný.

44. Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry (pozri IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne, zrozumiteľne dáva

odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, tj. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

45. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k veci, výsledky vykonaného dokazovania, a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Rozsudok súdu prvej inštancie nemožno považovať za nepresvedčivý. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR, do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004).

46. Keďže žaloba bola zamietnutá pre nedostatok naliehavého právneho záujmu, nie je potrebné sa zaoberať tvrdeniami žalobcu vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného v 2. rade (doručené odvolaciu súdu dňa 10.10.2016), keďže s pôvodným odvolacím dôvodom nesúvisia a ide o úplne nové odvolacie dôvody, ktoré neboli uplatnené v odvolacej lehote. Je potrebné tiež poukázať na skutočnosť, že práve ustanovenia o popretí skutkových tvrdení protistrany a koncentrácii nemožno v tomto konaní uplatniť, ak by zhoršila postavenie strany a nové dôkazy v odvolacom konaní v zásade nemožno uplatniť. Ak žalovaný v 2. rade nereagoval na odvolací dôvod žalobcu, žalobca si to nemôže vysvetľovať tak, že žalovaný v 2. rade kvalifikovane nepoprel tvrdenie protistrany. Vyjadrenie žalovaného v 2. rade v odvolacom konaní nie je prostriedkom procesnej obrany.

47. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny vo veci samej a súvisiacom výroku, ktorým žalovanému v 2. rade nepriznal právo na náhradu trov konania, podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

48. Odvolací súd preskúmal aj výrok o trovách konania, ktorým súd uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému v 1. rade trovy právneho zastúpenia vo výške 255, 24 eur a dospel k záveru, že rozhodnutie v tejto časti je potrebné zmeniť, pretože okresný súd pri výpočte náhrady trov konania nezohľadnil, že účasť na meritórnom pojednávaní dňa 23. októbra 2015 trvala až 2 h 50 min, čiže išlo o dve začaté dvojhodiny. Okresný súd toto nezohľadnil a priznal žalovanému v 1. rade odmenu len ako jedennásobok tarifnej odmeny za daný úkon. Keďže podľa § 262 CSP rozhoduje odvolací súd o nároku na náhrade trov konania, nie o výške, zmenil predmetný výrok o trovách konania tak, že žalovaný v 1. rade má právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške trov právneho zastúpenia t.j. trovách konania pred súdom prvej inštancie rozhodne samostatným uznesením súdny úradník (§262 ods. 2 CSP).

49. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovanému v 1. rade, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, odvolací súd priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Žalovanému v 2. rade, ktorý bol tiež v odvolacom konaní úspešný, trovy odvolacieho konania nepriznal, pretože mu nevznikli.

50. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

51. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

52. K znesenej námietke zaujatosti, ktorú uplatnil žalobca priamo v odvolaní, odvolací súd uvádza, že podľa § 53 ods. 3 CSP sa na túto námietku neprihliada, pretože námietka sa týka okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a jeho rozhodovacej činnosti.

53. Uvedený rozsudok je výsledkom hlasovania odvolacieho senátu v pomere hlasov za 3 : 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).